

Forslag til: Inatsisartutlov om ændring af landstingslov om forvaltning af skatter (Gennemførelse af en skattereform m.v.)

(Naalakkersuisoq for Finanser og Skatter)

(1. behandling)

Jeg og Demokraatit er som udgangspunkt rigtig glade for, at flere mennesker herhjemme bliver rigere. Vi er glade for, at der bliver lidt bedre råd til de daglige fornødenheder. Og vi har i mange år råbt højt om nødvendigheden af en skattereform. Men det betyder ikke, at vi jubler over den skattereform som Naalakkersuisut her fremlægger. Faktisk er det meget sigende, at ikke et eneste af partierne i oppositionen har haft lyst til at skrive under på Naalakkersuisuts skattereform.

Demokraatit ser flere problemer i den måde man har valgt at prioritere i skattereformen. Det gælder både de elementer, der giver grønlænderne flere penge og i den måde man har valgt at skruer finansieringen sammen på. Med hensyn til det sidste burde jeg nok sige manglen på finansiering. Det vender jeg tilbage til.

Med hensyn til selve skattelettelserne, så er det værd at notere sig, at skattereformen ikke indeholder en reel skattelettelse. Udskrivningsprocenten er således den samme. Naalakkersuisut har i stedet blot valgt at hæve bundfradraget og foretage omlægninger af beskæftigelsesfradraget. Det er simpelthen for uambitiøst. Vi stemmer sådan set gerne for begge dele, da det giver den enkelte grønlænder flere penge til sig selv. Vi ville bare foretrække, at det blev gjort på en anden måde, så reformen også indeholdt en reel skattesænkning.

Det helt store problem med reformen er dog finansieringen og ikke mindst manglen på finansiering. Lad mig tage det fra en ende af og starte med selve finansieringen.

For det første består dele af finansieringen af de 85 millioner kroner som Naalakkersuisut har valgt at hente i borgernes lommer ved reelt at initiere en stor prisstigning på ting som sodavand og juice. Det er simpelthen bare at flytte penge fra den ene lomme til den anden, hvilket ikke giver meget mening.

For det andet har Naalakkersuisut valgt at forhøje arbejdsmarkedsafgiften med et procentpoint. Dette giver en delfinansiering på lige under 127 millioner kroner. Denne del af finansieringen er til stor gene for især mindre erhvervsdrivende i hele landet, og det betyder uden for enhver tvivl, at det bliver dyrere og mere besværligt at drive privat virksomhed. Det er den helt forkerte vej at gå. Man burde jo med al respekt gå den modsatte vej og sikre, at det blev billigere og lettere at drive privat virksomhed.

Ud over disse finansieringer som på den ene eller anden måde er til gene og økonomisk last for både borgere og virksomheder, så finansierer man en smule ved at ophæve nogle fradrag og med lidt tåget snak om effektiviseringer i den offentlige sektor.

De her nævnte finansieringer fra Naalakkersuisut er dog langt fra nok til at finansiere reformen. Og her er det så, at jeg kommer til den manglende finansiering. Naalakkersuisut har nemlig opgivet at finde flere penge. I stedet har man valgt at bruge af overskuddet og håbe på, at der også kommer store overskud i de kommende år som man så kan bruge. Det er en meget tvivlsom måde at gribe tingene an på for nu at sige det mildt. Risikoen for, at det bliver vores børn og børnebørn, der står tilbage med en ubetalt regning er ganske stor. Og hos Demokraatit mener vi, at det er direkte uansvarligt på den måde at efterlade regningen på børneværelset. Naalakkersuisut, IA og Siumut burde være i stand til at finansiere sine egne gaver til befolkningen, men sandheden er desværre, at det har man ikke modet til så tæt på et valg. Man vil gerne give gaver, men man vil ikke betale for dem. Det må være tydeligt for alle, at det er en dårlig måde at drive politik på.

Vi håber, at Naalakkersuisut, IA og Siumut i det kommende udvalgsarbejde vil komme til fornuft og fremsætte reelle finansieringsforslag til deres skattereform. Alt andet vil vi betragte som uacceptabelt og som rendyrket vælgerbedrag.

Forslaget henvises med disse bemærkninger til videre behandling i Finans- og Skatteudvalget.